

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 8. Aliis rationibus probatur per eandem spirenses sententiam de statu
Monasterij non esse judicatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Vsu ac facto saltem quatenus iudici constare poterat.

Itaque nunc probes ob aliam causam, quam ob immunitatem, iudicatam esse absolutionem.

*S. 7. Quod neque inferri possit Abbatem iudicatum esse
Archiepiscopo subditum, etsi sententia in longè
fortioribus terminis esset
concepta.*

Quod magis est, etsi absolutio à Collectis iudicata fuisset hac expressa causa, quia Abbas Imperio immediatè subditus non esset, neque tamen ex eo iudicatum foret Abbatem esse Archiepiscopo subditum, neque eidem Archiepiscopatui obnoxium.

Ratio illa est iam hæcenus deducta, quia negatio dominij siue juris, in Actore non ponit dominium in Reo.

Addo amplius, quod neque Abbatis subiectio pro Archiepiscopo efficaciter iudicata censeretur, etsi hæc causa expressa foret, quia Archiepiscopo subditus esset Abbas.

Ratio est, quia Archiepiscopus et Abbas inter se super eo non sunt contestati, sed quasi lites consortes contra Fiscum & tanquam illum coniuncta exceptione intentioneque repellentes in processu habiti fuerunt.

Atqui illa, quæ deducuntur in sententia per modum causæ pariunt effectum rei iudicatæ, præsertim inter eos, qui super eadem causa non sunt contestati, unde si in sententia dictum sit talem teneri ad onera & grauedines, quia est usu-fructuarius, hoc dictum per modum causæ, non excludit, quin possit cognosci & principaliter discuti de usu fructu. ita Card. Tusch. Verb. Sententia. Conc. 131 n. 5. alleg. Io: And. in c. cum Ecclesia.

*S. 8. Aliis rationibus probatur per eandem spirensen sen-
tentiam de statu Monasterij non esse
iudicatum.*

Ista dicta sint sub istis præsuppositionibus, à quibus, quam longè res ac ipsa veritas absit, nemo est qui non videat.

Sed præterea supersunt non modicæ rationes, quæ præsentem subiectionis iudicationem refutant.

Si enim Abbatis subiectionem Archiepiscopo addicere intendisset Camera, quid facilius fuerat, quam illud exprimere? poterat enim vel verbo in textum inferri.

Immo, etsi addicenda fuisset, obstringebantur id exprimere, non solum ex ratione Iuris, sed & specialiter ex dispositione constitutionis Imperialis MDXLVIII. § Vndt sollt.

Cum autem id non expresserit, sequitur neque ad iudicasse.

Qui enim prouidet in certis casibus, censetur in ommissis non voluisse prouidere. Card. Tusch. Verb. Omissum. conc. 116. n. 44. Alexand. conf. 158. n. 10. lib. 6.

Qui disponit de vno, de alio omisso censetur non velle disponere, quia si voluisset; sicuti de vno disposuit: ita etiam de omisso disposuisset. id. ibid. n. 70. Cap. inter corporalia de translat. Prælat. Alexand. conf. 46. n. 6. in fine lib. 2.

Is, qui loquitur contra id, quod apparet expressum, dicitur diuinare, quia non probat quod dicit, & intellectus diuinatus non admittitur in iure. Idem Tusch. ead. conc. n. 76. L. si putator. ff. de L. aquil.

Quod non cantat Instrumentum vel scriptura, nec ego cantabo, ideo omis- sum habetur pro omisso, Idem Tusch. eod. Verb. omissum. concl. 115. n. 6.

Quod non est expressum, censetur neglectum & in omis- sis non præsumitur tacita voluntas, quia si voluisset, expressisset. id. ibid. n. 7.

Omissum autem dicitur, nisi palam Verbis exprimat- ur idem ead. concl. 115. n. 1. l. quidquid adstringendæ. ff. de verb. oblig.

Et omis- sum dicitur quod non fuit verbo expressum ibid. n. 2.

Dicitur omis- sum, quod non potest literaliter legi, & oculis inspicere non potest, in materia Statuti (adde à simili in sententiâ, quæ & ipsa stricti juris est) quia quod non legitur per fictionem intelligitur, quæ non habet locum in statu- tis ibid. n. 3. l. 1. in princip. ff. de ijs quæ in testam. delentur.

Prudens ergo senatus in re arduâ viam secutus est, per quam non solum contra Abbatem subiectionis Archiepiscopalis condemnationem non tulit, sed ne- que contra Fiscum id ipsum pro Archiepiscopo dedit, vti neque decidere opus fuit.

Idque ex ipsa actionis institutæ naturâ, fine & subjecto, quæ circa collectas ver- sabantur, à quibus Maximinianos immunes repertos, per absolutionem li- berari congruum erat, etsi Imperio immediatè subjecti essent, atque adeo etiam ipsum Archiepiscopum ab eorum onere, quod nullum à nemine debeatur absolui.

Absoluti ergo sunt Abbas & Archiepiscopus a Collectis Imperialibus pro Monasterio pendendis, & meritò, quia collectas non debuit Monasterium ab illis immune, quocumque sit in statu.

*§. 9. Quòd per qualitatem Eximentis & Exempti in
sententia adscriptam, nihil quoq; de statu Mo-
nasterij decisum sit.*

Illud ita esse planè manifestum est, quia simplex est nominatio in qualitate causæ positâ, nulla autem illâ de re dispositio, decisio, neque iudicatio.

Nominati sunt Eximens & Exemptus, sed nominati, idque in qualitate causæ non iudicati, neque in dispositiuo sententiæ.

Immò quòd de eo dispositum non sit, magis facit contra Archiepiscopum ex rationibus hætenus deductis, nec insolitum est qualitatem, quam sibi tribuunt partes in processu, à iudice relinqui, non enim illa attendit, sed solam suam decisionem ac iudicationem.

Ac vt res ad oculum patefeat, reperies per totum illum processum Spiren- sem, ab ipso primo iudicij limine, in qualitate primorum actorum, ac in om- nibus interlocutorijs Reversibusq; à iudice in decursu causæ latis, planè nihil de causæ meritis decidentibus; reperies, inquam, Archiepiscopum nominatum ac positum esse Eximentem, Abbatem vero Exemptum, eodem planè modo,

quo